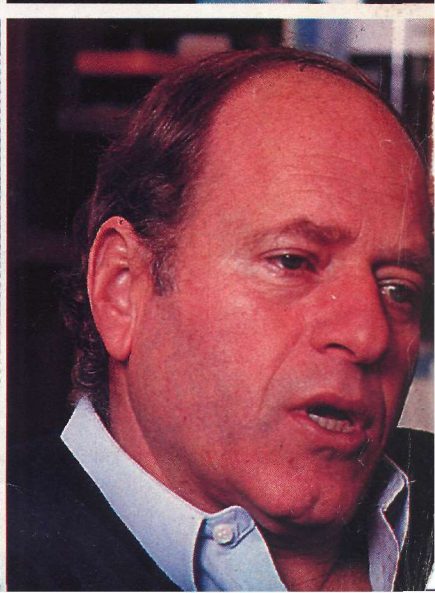
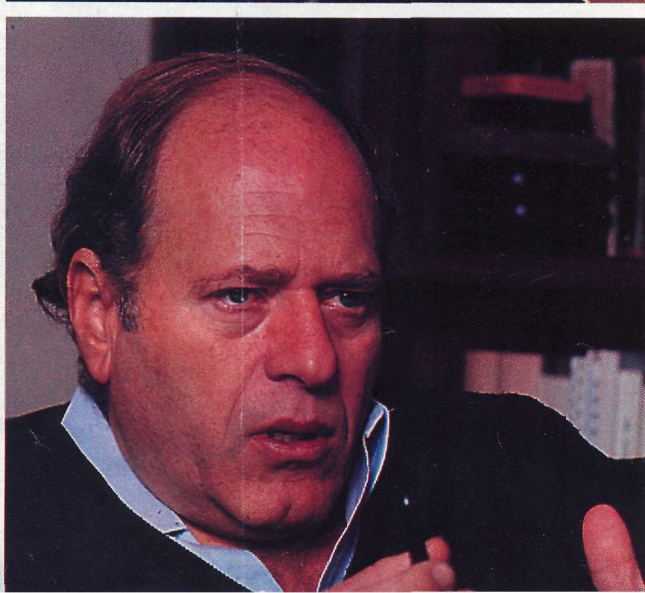
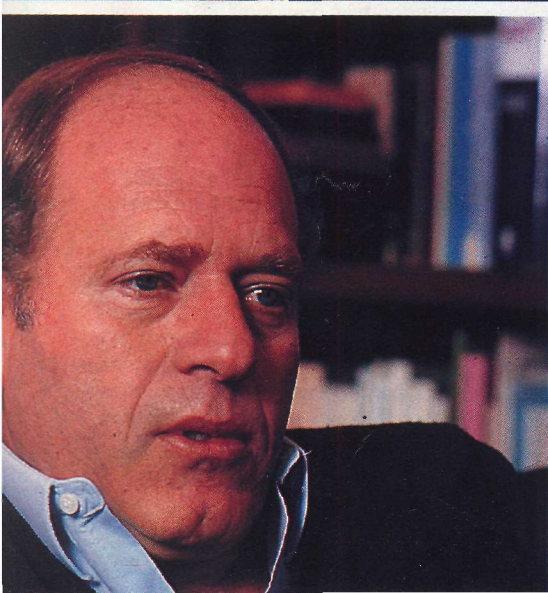
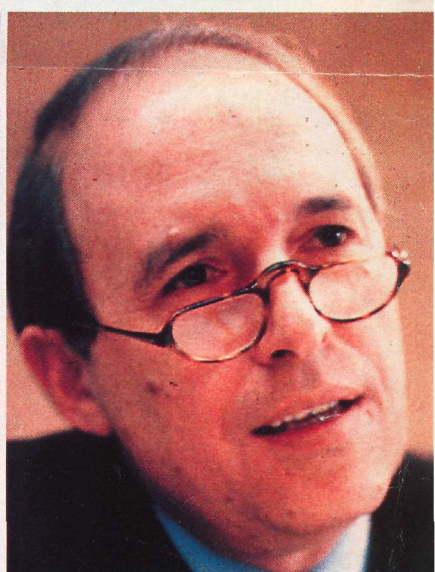
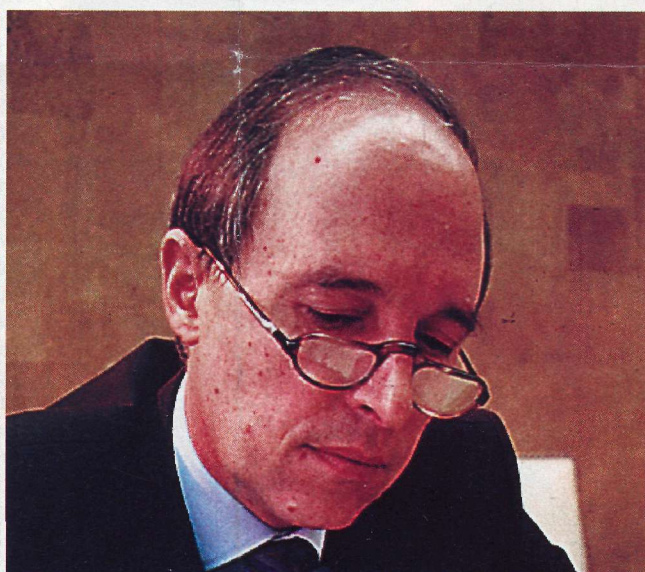
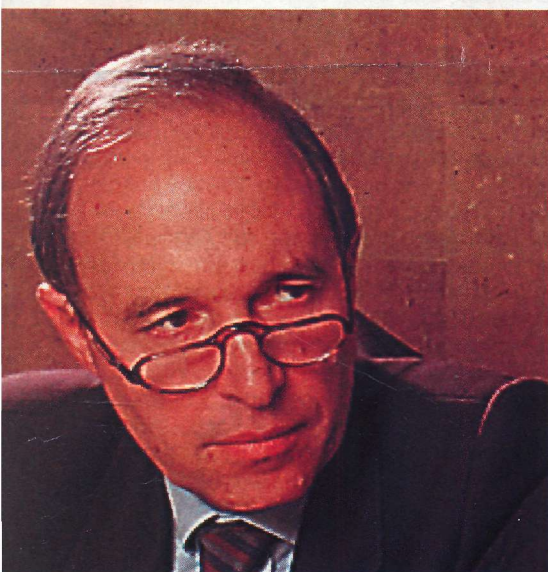
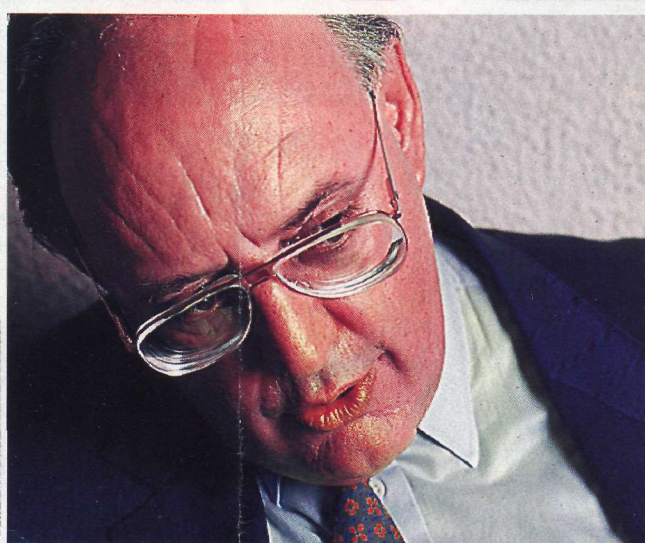
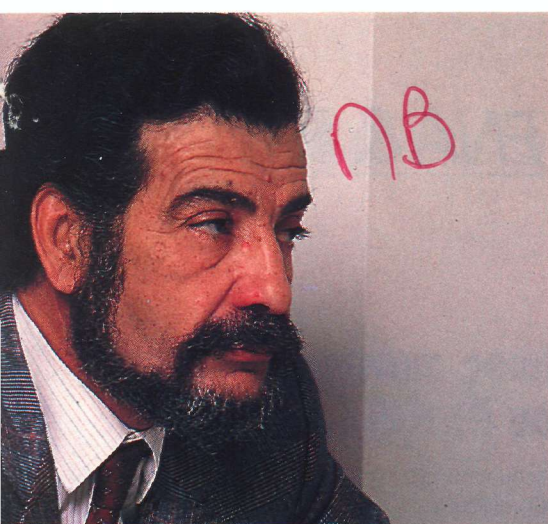

ΑΠΟΚΟΜΜΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

ΕΝΑ

29 ΜΑΙ. 1991

Ημερομηνία _____

Η χαμένη ταυτότητα του ΠΑΣΟΚ

«Ένα κόμμα που απελπισμένα αναζητεί τη χαμένη ταυτότητά του»! Με αυτό τον τρόπο περιγράφει το σημερινό ΠΑΣΟΚ κορυφαίος παράγων του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης, τονίζοντας ότι από τη Χαριλάου Τρικούπη λείπει εδώ και καιρό ένα βασικό όργανο: η πυξίδα.

Με τη συμπλήρωση ενός έτους στα έδρανα της αντιπολίτευσης, αναδεικνύονται πλέον όλα τα στοιχεία της παθογένειας του άλλοτε κραταιού Κινήματος.

Οι δημόσιες αντεγκλήσεις και τα «συντροφικά μαχαιρώματα» μπορεί να εκδηλώθηκαν με αφορμή τις διαρροές στον Τύπο, ουσιαστικά όμως παραπέμπουν στη βαθύτερη κρίση που μαστίζει το κόμμα. Τέτοια φαινόμενα, άλλωστε, υπήρξαν και στο παρελθόν, σε όλο το πολιτικό φάσμα, και πιθανότατα θα υπάρξουν και στο μέλλον.

«Το ζήτημα», επομένως, «δεν είναι οι διαρροές», όπως παρατηρεί ο Κ. Λαλιώτης, που υπογραμμίζει ότι «δεν πάσχουμε από κρίση ρόλων ή διαδικασιών, αλλά από κρίση περιεχομένου». Είναι χαρακτηριστικό ότι το τελευταίο διάστημα υπήρχε μια έντονη δυσφορία σε όλη την κομματική πυραμίδα και στους κόλπους της ηγετικής ομάδας για την πορεία του «σκάφους», αλλά και για το ποιος έχει την ευθύνη της χάραξής της.

Ο Α. Παπανδρέου κατηγορείται ότι στρέφει την πλάτη στις συλλογικές λειτουργίες και τα θεσμοθετημένα όργανα, λαμβάνοντας μόνος του τις κρίσιμες αποφάσεις και αρνούμενος έτσι να αντιληφθεί ότι «κάτι έχει αλλάξει». Επιλέγει, επιπλέον, να ταυτίζεται με το ένα εκ των δύο ρευμάτων που καταγράφονται εντός του κόμματος, αντί να επιχειρεί τη σύνθεση των διαφορετικών απόψεων. Του καταλογίζουν συγκεκριμένα ότι συντάσσεται με τους λεγόμενους «αντιδεξιούς» που έχουν ως σημαία τους την εξ εφόδου ανακατάληψη της εξουσίας, πρεσβεύοντας ότι δεν συντρέχουν λόγοι ουσιαστικών αλλαγών στο ΠΑΣΟΚ.

Το σκηνικό αυτό μπορεί να μη δυσαρεστεί τους κ. Τσοχατζόπουλο, Κακλαμάνη και Αρσένη (σ' αυτή τη φάση), βρίσκει, όμως, ριζικά αντίθετους τους «εκσυγχρονιστές», οι οποίοι στη λογική της ρήξης αντιτάσσουν ότι το ΠΑΣΟΚ «δεν πρόκειται να ξανακερδίσει εκλογές αν δεν κάνει ελκυστικότερη τη φυσιογνωμία του και δεν προβάλει ρεαλιστική εναλλακτική πρόταση εξουσίας». Οι κ. Γεννηματάς, Σημίτης, Λαλιώτης, Πάγκαλος, Πεπονής, Τζουμάκας καθώς και η κ. Μελίνα Μερκούρη περαιτέρω, θεωρούν ως «casus belli» την αφυδάτωση του Εκτελεστικού Γραφείου και την ανάδειξη σε ρόλους «πρώτων βιολιών» των διαφόρων «παράκεντρων». Ωστόσο, παρά τις κατά καιρούς «εξεγέρσεις», το εσωτερικό τοπίο στο ΠΑΣΟΚ δύσκολα θα μεταβληθεί, καθώς καθλώνεται σε ακινησία και λόγω της παρατείνουσας δικαστικής εμπλοκής του ιδρυτή του.

Άλλωστε, ο κ. Παπανδρέου απέδειξε ότι μπορεί εύκολα από θέση άμυνας να περνά στην επίθεση, αξιοποιώντας και το χαρτί των προσωπικών φιλοδοξιών που τρέφουν τα ανώτατα στελέχη του κόμματος. Όπως παραδέχεται εν προκειμένω ο κ. Γεννηματάς, η πολιτική του «διαίρει και βασίλευε», που ακολουθεί ο πρώην πρωθυπουργός, καταλήγει να «στρέφει τους μισούς εναντίον των άλλων μισών».

Χρήστος Παναγιωτόπουλος